

“मीठे बच्चे- जति तिमी बाबालाई याद गर्छौं त्यति तिमी बुद्धिको ताला खुल्छ। जसले घरी-घरी बाबाको याद भुल्छन्, उनीहरू हुन् दुर्भाग्यशाली बच्चाहरू।”

प्रश्न:- खाता जम्मा गर्ने आधार के हो? सबै भन्दा ठूलो कमाई केमा छ?

उत्तर:- दान गर्नाले खाता जम्मा हुन्छ। जति तिमी अरूलाई बाबाको परिचय दिन्छौ त्यति आम्दानीमा वृद्धि भइरहन्छ। मुरलीद्वारा तिमी धेरै ठूलो कमाई हुन्छ। यो मुरली श्यामबाट सुन्दर बनाउनेवाला हो। मुरलीमा नै ईश्वरीय जादु छ। मुरलीद्वारा नै तिमी मालामाल बन्छौ।

गीत:- हम्मे उन राहों पर चलना है.....

ओम् शान्ति। रूहानी बाबा बच्चाहरूलाई सम्झाइरहनु भएको छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमी गिछौं अनि सम्हालिन्छौ। घरी-घरी बाबालाई भुल्छौ अर्थात् गिछौं। याद गर्नु भन्ने सम्हालिन्छौ। मायाले बाबाको याद भुलाइदिन्छ किनकि नयाँ कुरा छ नि। त्यसो त कसैले पितालाई कहिले पनि भुल्दैन। स्त्रीले कहिल्यै आफ्नो पतिलाई भुल्दैनन्। विवाह भयो अनि बुद्धियोग जोडियो। भुल्ने कुरै हुँदैन। पति, पति हो। बुवा, पिता हो। अब उहाँ त हुनु हुन्छ निराकार बाबा, जसलाई साजन पनि भनिन्छ। भक्तहरूलाई सजनी भनिन्छ। यस समयमा सबै हुन् भक्त। भगवान् एक हुनु हुन्छ। भक्तहरूलाई सजनी र भगवानलाई साजन वा भक्तलाई बालक, भगवानलाई बाबा भनिन्छ। अब पतिको पति वा पिताहरूको पिता उहाँ एक हुनु हुन्छ। हर एक आत्माको पिता परमात्मा त हुनु हुन्छ नै। ती लौकिक पिता हरेकका अलग-अलग हुन्छन्। उहाँ पारलौकिक परमपिता सबै आत्माहरूको बाबा एकै गड फादर हुनु हुन्छ, उहाँको नाम हो शिवबाबा। बताऊ, केवल गड फादर, माउन्ट आबू लेख्दा चिट्ठी पुग्छ? नाम त लेख्नुपर्छ नि। उहाँ त बेहदका बाबा हुनु हुन्छ। उहाँको नाम हो शिव। शिवकाशी भन्छन् हैन? त्यहाँ शिवको मन्दिर छ। अवश्य त्यहाँ पनि गएको हुनु पर्छ। देखाउँछन् नि राम यहाँ गए, त्यहाँ गए, गान्धी यहाँ गए..... त्यसैले अवश्य शिवबाबाको पनि चित्र हुनु पर्ने हो। तर उहाँ त निराकार हुनु हुन्छ। उहाँलाई फादर भनिन्छ, अरू कसैलाई सबैको फादर भन्न सकिदैन। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको पनि उहाँ फादर हुनु हुन्छ। उहाँको नाम हो शिव। काशीमा पनि मन्दिर छ, उज्जैनमा पनि सोमनाथको मन्दिर छ। यति धेरै मन्दिर किन बने, कसैलाई पनि थाहा छैन, जसरी लक्ष्मी-नारायणको पूजा गर्छन्, भन्दछन्- उहाँहरू स्वर्गको मालिक हुनु हुन्थ्यो, तर स्वर्ग कहिले थियो, यिनीहरू मालिक कसरी बने, यो कसैलाई थाहा छैन। पुजारीले जसको पूजा गर्छन् उनको कर्तव्यलाई जान्दैन भन्ने यसलाई अन्धश्रद्धा भनिन्छ नि। यहाँ पनि बाबा त भन्छन् तर पूरा परिचय छैन। माता-पितालाई चिनेका छैनन्। लक्ष्मी-नारायणका पुजारी पूजा गर्छन्, शिवको मन्दिरमा गएर महिमा गर्छन्। गाउँछन्- तिमी माता-पिता.... तर उहाँ कसरी माता-पिता हुनु हुन्छ, कहिले बन्नु भएको थियो- केही पनि जान्दैनन्। हिन्दूहरूले बिलकुलै जान्दैनन्। क्रिश्चियन, बौद्धी आदिले आफ्नो क्राइस्टलाई, बुद्धलाई याद गर्छन्। तुरुन्त उनको जीवनी बताउँछन्- क्राइस्ट फलानो समयमा क्रिश्चियन धर्मको स्थापना गर्न आउनु भएको थियो। हिन्दूहरू जसलाई पुज्दछन् उनीहरूलाई यी को हुन् भन्ने थाहा छैन। न शिवलाई, न ब्रह्मा-विष्णु-शंकरलाई, न जगत् अम्बा, जगत् पितालाई, न लक्ष्मी-नारायणलाई

२०७५ कार्तिक २१ बुधवार ७-११-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
जान्दछन्, केवल पूजा गरिरहन्छन्। उनीहरूको बायोग्राफी के हो, केही पनि जान्दैनन्। बाबा
आत्माहरूलाई बसेर सम्झाउनु हुन्छ— तिमी जब स्वर्गमा थियौ तब तिम्रो आत्मा र शरीर दुवै पवित्र थिए,
तिमी राज्य गथ्र्या। तिमीलाई थाहा छ— वास्तवमा हामी राज्य गथ्र्यौं, हामीले पुनर्जन्म लिएर, ८४ जन्म
भोग्दा-भोग्दै बादशाही गुमाइदियौं। सुन्दरबाट श्याम बन्यौं। सुन्दर थियौं, अहिले श्याम बनेका छौं।
आजकल नारायणलाई कालो देखाउँछन् त्यसैले सिद्ध हुन्छ उनै कृष्ण नारायण थिए। तर यी कुरालाई
बिलकुल बुझ्दैनन्।

यादव थिए मुसल आविष्कार गर्नेवाला र कौरव-पाण्डव भाइ-भाइ थिए। ती आसुरी भाइ र यी दैवी भाइ
थिए। यिनीहरू पनि आसुरी थिए, यिनलाई बाबाले उच्च बनाएर दैवी भाइ बनाउनु भएको हो। दुवै
भाइहरूको के भयो? वास्तवमा पाण्डवहरूको जित भयो, कौरव विनाश भए। यहाँ बसेर पनि भन्न त
मम्मा-बाबा भन्छन् तर चिनेका छैनन्। बाबाको श्रीमत्तमा चल्दैनन्। जानेका छैनन्— बाबाले हामीलाई
राजयोग सिकाइरहनु भएको छ। निश्चय रहँदैन। देह-अभिमान भएको कारण, देहका मित्र-सम्बन्धी
आदिलाई याद गरिरहन्छन्। यहाँ त देही बाबालाई याद गर्नु छ। यो नयाँ कुरा भयो। मनुष्य कसैले
सम्झाउन सक्दैन। यहाँ माता-पिताको पासमा बसेर पनि उहाँलाई जान्दैनन्। यो आश्चर्य छ नि। जन्म यहाँ
नै भयो। फेरि पनि जान्दैनन् किनकि निराकार हुनु हुन्छ। उहाँलाई राम्ररी जान्न सक्दैनन्। उहाँको मतमा
चल्दैनन् अनि आश्चर्यवत् भागन्ती हुन्छन्। जसद्वारा स्वर्गको २१ जन्मको वर्सा मिल्छ, उहाँलाई
नजानेकाले भाग्दछन्। जसले बाबालाई जान्दछन् उनीहरूलाई भाग्यशाली भनिन्छ। दुःखबाट मुक्त
गर्नेवाला त एकै बाबा हुनु हुन्छ। दुनियाँमा दुःख त धेरै छ नि। यो हो नै भ्रष्टाचारी राज्य। ड्रामा अनुसार
फेरि पनि ५ हजार वर्षपछि यसरी नै भ्रष्टाचारी सृष्टि हुन्छ, फेरि बाबा आएर सत्ययुगी श्रेष्ठाचारी स्वराज्य
स्थापना गर्नुहुन्छ। तिमी मनुष्यबाट देवता बन्न आएका छौ। यो हो मनुष्यहरूको दुनियाँ। देवताहरूको
दुनियाँ सत्ययुगमा हुन्छ। यहाँ छन् पतित मनुष्य, पावन देवताहरू सत्ययुगमा हुन्छन्। यो तिमीलाई नै
सम्झाइन्छ जो ब्राह्मण बनेका छौ। जो ब्राह्मण बन्दै जान्छन् उनलाई सम्झाउँदै जानेछु। सबै त ब्राह्मण
बन्दैनन्। जो ब्राह्मण बन्छन् उनीहरू नै फेरि देवता बन्छन्। ब्राह्मण बनेनन् भने देवता पनि बन्न सक्दैनन्।
बाबा-मम्मा भनेपछि ब्राह्मण कुलमा आए। फेरि सारा आधार पढाइको पुरुषार्थमा छ। यो राजधानी
स्थापना भइरहेको छ। इब्राहम, बुद्ध आदि कसैले राजधानी स्थापना गर्दैनन्। क्राइस्ट एकलै आए। कसैमा
प्रवेश गरेर क्रिश्चियन धर्म स्थापना गरे फेरि जो क्रिश्चियन धर्मका आत्माहरू माथि हुन्छन्, उनीहरू आउँदै
रहन्छन्। अहिले सबै क्रिश्चियनका आत्माहरू यहाँ छन्। अहिले अन्त्यमा सबैलाई फर्केर जानु छ। बाबा
सबैको गाइड बनेर सबैलाई दुःखबाट मुक्त गर्नुहुन्छ। बाबा नै हुनु हुन्छ सारा मानवजातिका मुक्तिदाता
एवं गाइड। सबै आत्माहरूलाई वापस लिएर जानु हुन्छ। आत्मा पतित भएको कारण फर्केर जान सक्दैन।
निराकार दुनियाँ त पावन हुन्छ नि। अहिले यो साकारी सृष्टि पतित छ। अब यी सबैलाई पावन कसले
बनायो, जो निराकारी दुनियाँमा जान सक्नु? त्यसैले बोलाउँछन्— ओ गड फादर आउनुहोस्। गड फादर
आएर बताउनु हुन्छ— म एकै पटक आउँछु, जब सारा दुनियाँ भ्रष्टाचारी बन्न पुग्छ। कति धेरै गोली, बारुद
बनाइरहन्छन्, एक अर्कालाई मार्नको लागि। एक त बमहरू बनाइरहेका छन्, दोस्रो फेरि प्राकृतिक

२०७५ कार्तिक २१ बुधवार ७-११-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
प्रकोप, बाढी, अर्थक्वेक आदि हुन्छन्, बिजुली चम्किन्छ, बिमारी हुन्छन् किनकि खाद बन्नुछ नि।
फाहोरको नै खाद बन्छ नि। यस सारा सृष्टिलाई खाद चाहिन्छ जसबाट फेरि फस्टक्लास उत्पत्ति हुन
सकोस्। सत्ययुगमा केवल भारतवर्ष थियो। अहिले यति सबैको विनाश हुनु छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म
आएर दैवी राजधानी स्थापना गर्छु, अरू सबै खतम हुन्छन्, बाँकी तिमी स्वर्गमा जान्छौ। स्वर्गलाई त
सबैले याद गर्छन् हैन? तर स्वर्ग केलाई भनिन्छ, यो कसैलाई थाहा छैन। कोही पनि मर्न्यो भने भन्छन्—
स्वर्गवासी भए। अरे, कलियुगमा जो मर्छ उसले अवश्य पुनर्जन्म कलियुगमा नै लिन्छ नि। यति अक्कल
पनि कसैमा छैन। डाक्टर अफ फिलसफी आदि नाम राख्न लगाउँछन्, बुझ्न केही बुझ्दैनन्। मानिस
मन्दिरमा रहनेवाला थिए। त्यो हो क्षीरसागर, यो हो विषयसागर। यी सबै कुरा बाबाले नै सम्झाउनु हुन्छ।
पढाउन त मनष्यलाई नै पढाउनु हुन्छ, जनावरलाई त पढाउनु हुन्।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ— यो ड्रामा बनेको छ। जस्तो धनवान् मानिस त्यस्तै फर्निचर हुन्छन्। गरिब सँग
पुराना टुटे-फुटेका वर्तन हुन्छन्, धनवान सँग त यति धेरै वैभव हुन्छ। तिमी सत्ययुगमा धनवान बन्यौ भने
तिम्रो हीरा-जुहारातको महल हुन्छन्। त्यहाँ कुनै गन्दगी आदि हुँदैन, दुर्गन्ध हुँदैन। यहाँ गन्ध हुन्छ त्यसैले
अगरबत्ती आदि जलाइन्छ। त्यहाँ त फूलमा स्वाभाविक (नेचरल) सुगन्ध रहन्छ। अगरबत्ती जलाउने
आवश्यकता पर्दैन, त्यसलाई हेभन (स्वर्ग) भनिन्छ। बाबा हेविनको मालिक बनाउनको लागि पढाउनु
हुन्छ। हेर, कति साधारण हुनु हुन्छ। यस्तो बाबालाई याद गर्न पनि भुल्छन्! निश्चय पूरा छैन भने भुल्छन्।
जोबाट स्वर्गको वर्सा मिल्छ, यस्ता माता पितालाई भुल्नु कस्तो दुर्भाग्य हो। बाबा आएर उच्च भन्दा
उच्च बनाउनु हुन्छ। यस्ता माता-पिताको मतमा चलेनौ भने त १०० प्रतिशत अति दुर्भाग्यशाली
भनिन्छ। नम्बरवार त हुन्छन् नि। कहाँ पढाइद्वारा विश्वको मालिक बन्नु, कहाँ नोकर चाकर बन्नु! तिमी
बुझ्न सक्छौ— म कहाँसम्म पढ्छु? वहाँ केवल धर्म पिताहरू आउँछन्, धर्म स्थापना गर्न, यहाँ माता-
पिता हुनु हुन्छ किनकि प्रवृत्ति मार्ग हो नि। पवित्र प्रवृत्ति मार्ग थियो। अहिले छ अपवित्र प्रवृत्ति मार्ग।
लक्ष्मी-नारायण पवित्र थिए त्यसैले उनीहरूको सन्तान पनि पवित्र थिए। तिमीलाई थाहा छ— म के
बन्नेछु? माता-पिताले यति उच्च बनाउनु हुन्छ भने त फलो गर्नुपर्न्यो नि। भारतवर्षलाई नै मदर-फादर
कन्ट्री भनिन्छ। सत्ययुगमा सबै पवित्र थिए, यहाँ पतित छन्। कति राम्ररी सम्झाइन्छ तर बाबालाई याद
गर्दैनन् भने बुद्धिको ताला बन्द हुन्छ। सुन्दा-सुन्दै पढाइ छोडिदिन्छन् भने ताला एकदम बन्द हुन्छ।
स्कूलमा पनि नम्बरवार हुन्छन्। पत्थरबुद्धि र पारस बुद्धि भनिन्छ। पत्थरबुद्धिले केही पनि बुझ्दैन, सारा
दिनमा ५ मिनेट पनि बाबालाई याद गर्दैनन्। ५ मिनेट याद गर्नु भन्ने त्यति नै ताला खुल्नेछ। धेरै याद
गर्नु भन्ने ताला राम्ररी खुल्नेछ। सारा आधार यादमा छ। कोही कोही बच्चाहरू बाबालाई पत्र लेख्छन्—
प्रिय बाबा वा प्रिय दादा। अब केवल प्रिय दादा लेखेर पोस्टमा चिठ्ठी खसायौ भने मिल्छ त? नाम त
चाहियो नि! दादा-दादीहरू त दुनियाँमा धेरै छन्। अच्छा!

आज दीपावली हो। दीपावलीमा नयाँ खाता राख्छन्। तिमी सच्चा-सच्चा ब्राह्मण हो। ती ब्राह्मणले
व्यापारीहरूलाई नयाँ खाता राख्न लगाउँछन्। तिमीहरूले पनि आफ्नो नयाँ खाता राख्नु छ। तर यो हो
नयाँ दुनियाँको लागि। भक्तिमार्गको खाता हो बेहद घाटाको खाता। तिमीले बेहदको वर्सा पाउँछौ,

२०७५ कार्तिक २१ बुधवार ७-११-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

बेहदको सुख-शान्ति पाउँछौ। यो बेहदको कुरा बेहदको बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ र बेहदको सुख पाउनेवाला बच्चाहरू नै यो सबै बुझ्न सक्छ। बाबाको पासमा कोटीमा कोही नै आउँछन्। चल्दा-चल्दै कमाईमा घाटा पर्‍यो भने जो जम्मा गरेको छ त्यो पनि शून्य हुन्छ। तिमी खाताको वृद्धि तब हुन्छ जब कसैलाई दान दिन्छौ। दान दिएनौ भने आमदानीको वृद्धि हुँदैन। तिमी पुरुषार्थ गर्छौ आमदानीको वृद्धि होस् भनेर। त्यो तब हुन्छ जब कसैलाई दान गर्नेछौ, फाइदा प्राप्त गराउँछौ। कसैलाई बाबाको परिचय दियो, मतलब जम्मा भयो। परिचय दिँदैनौ भने जम्मा पनि हुँदैन। तिमी कमाई धेरै-धेरै ठूलो छ। मुरलीद्वारा तिमी सच्चा कमाई हुन्छ, केवल यो थाहा होस्— मुरली कसको हो? यो पनि तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— जो काला बनेका छन् उनीहरूलाई नै गोरा बनाउनको लागि मुरली सुन्नु छ। मुरली तेरी मे है जादू। ईश्वरीय जादू भन्छन् नि। यस मुरलीमा ईश्वरीय जादू छ। यो ज्ञान पनि तिमीलाई अहिले छ। देवताहरूमा यो ज्ञान थिएन। जब उनीहरूमा नै ज्ञान थिएन भने पछि आउनेहरूमा ज्ञान कसरी हुन सक्छ? शास्त्र आदि पनि जो पछि बन्छन्— ती सबै खत्तम हुन्छन्। तिमी यी सच्चा सच्चा गीता त धेरै कम छन्। दुनियाँमा त उनीहरूको लाखौंको संख्यामा गीता हुन्छन्। वास्तवमा यी चित्रहरू नै सच्चा गीता हुन्। ती गीताद्वारा यति धेरै बुझ्न सक्दैनन् जति यी चित्रहरूद्वारा बुझ्न सक्नेछन्। अच्छा— मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) राम्रो सँग पढेर स्वयंलाई भाग्यमान बनाउनु छ। देवता बन्नको लागि पक्का ब्राह्मण बन।
- २) देही बाबालाई याद गर्नको लागि देही-अभिमानि बन्नु पर्छ। देहलाई पनि भुल्ने अभ्यास गर्नु छ।

वरदानः— दिव्य गुणहरूको आह्वानद्वारा सर्व अवगुणहरूलाई आहुति दिने सन्तुष्ट आत्मा भव

जसरी दीपावलीमा विशेष सफाइ र कमाइको ध्यान राख्छन्। त्यस्तै तिमी पनि सबै प्रकारको सफाइ र कमाइको लक्ष्य राखेर सन्तुष्ट आत्मा बन। सन्तुष्टताद्वारा नै सर्व दिव्य गुणहरूको आह्वान गर्न सकिन्छ, फेरि अवगुणहरूको आहुति स्वतः हुन्छ। भित्र जो कमजोरी, कमी, निर्बलता, कोमलता रहेका छन्, तिनलाई समाप्त गरेर अब नयाँ खाता सुरु गर। नयाँ संस्कारको नयाँ वस्त्र धारण गरेर सच्चा दीपावली मनाऊ।

स्लोगनः— ब्राह्मण कुलको दीपक उही बन्न सक्छ, जसको स्मृतिको ज्योति सधैं जागेको छ।